

ΤΟ ΡΟΛΟΪ
ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

Της Ναταλίας Ηλία

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ιάκωβος: Άστεγος, γύρω στα 50.

Ευτύχιος: Άστεγος, γύρω στα 50.

ΣΚΗΝΙΚΟ:

Πρόκειται για ένα μονόπρακτο έργο, το οποίο δεν ξεπερνά σε διάρκεια τα τριάντα λεπτά. Το σκηνικό εκτυλλίσεται νύχτα σε κάποιο πάρκο, κάπου στο κέντρο μιας μεγαλούπολης. Ο Ιάκωβος και ο Ευτύχιος είναι δύο άστεγοι που ζουν σ' αυτό το πάρκο πολλά χρόνια τώρα. Κατά την διάρκεια της παράστασης κάθονται σ' ένα παγκάκι και συζητούν, ενώ το ρολόι του πάρκου δείχνει 22:00.

Ευτύχιος: Δεν μου λες Ιάκωβε, τί ώρα είναι;

Ιάκωβος: Δεν σου λέω, γιατί δεν ξέρω.

Ευτύχιος: Μα, πως γίνεται να μη ξέρεις;

Ιάκωβος: Γίνεται.

Ευτύχιος: Όχι, είναι αδύνατον. Εσύ κάθε βράδυ τέτοια ώρα ξέρεις τι ώρα είναι.

Ιάκωβος: Ε, σήμερα δεν ξέρω.

Ευτύχιος: Τελospάντων.....(μικρή παύση) Μήπως τώρα ξέρεις;

Ιάκωβος: Ωχι, παράτα με, επιτέλους. Αφού δεν ήξερα πριν πως θες να έμαθα τώρα;

Ευτύχιος: Δεν καταλαβαίνω.

Ιάκωβος: Λοιπόν, νομίζω πως ήρθε η στιγμή να σου πω την αλήθεια.

Ευτύχιος: Ποιά αλήθεια;

Ιάκωβος: Αυτή που θα σου πω τώρα.

Ευτύχιος: Δηλαδή, εγώ δεν την ξέρω αυτή την αλήθεια;

Ιάκωβος: Όχι, δεν την ξέρεις, γιατί αν την ήξερες δεν θα στην ξανάλεγα.

Ευτύχιος: Κι αν την ξέρω;

Ιάκωβος: Δεν την ξέρεις.

Ευτύχιος: Κι εσύ που το ξέρεις;

Ιάκωβος: Το ξέρω.

Ευτύχιος: Ε, λοιπόν σου λέω πως ξέρω όλη την αλήθεια.

Ιάκωβος: Ωραία! Σ' ακούω.

Ευτύχιος: Άκου, η αλήθεια είναι πως.... Όχι! Εσύ πρώτος.

Ιάκωβος: Θες εγώ; Εγώ τότε! Η αλήθεια είναι πως τόσα χρόνια σου λέω πως η ώρα είναι 22:00, ενώ στην πραγματικότητα δεν ξέρω τι ώρα είναι. Ποτέ δεν ήξερα. (βαθιά ανάσα) Ορίστε, το 'πα.

Ευτύχιος: Δηλαδή, με κορόιδευες τόσο καιρό;

Ιάκωβος: Κοίτα να δεις, την πρώτη φορά που με ρώτησες για την ώρα, έτυχε να κοιτάξω το ρολόι του πάρκου που έλεγε 22:00. Από εκείνη την νύχτα όμως κι έπειτα κάθε φορά που με ρωτούσες αυτό έδειχνε 22:00. Έτσι, διαπίστωσα πως το ρολόι είχε χαλάσει πολύ πριν έρθουμε εμείς εδώ κι άρα ποιός ο λόγος...

Ευτύχιος: (τον διακόπτει) Έλα ντε, ποιός ο λόγος; Είσαι... είσαι... Γιατί μου το 'κρυβες τόσο καιρό και μ' άφηνες να πιστεύω σ' ένα ψέμα;

Ιάκωβος: Αυτό είναι αλήθεια.

Ευτύχιος: Το ψέμα;

Ιάκωβος: Ναι, το ψέμα είναι αλήθεια.

(Ο Ευτύχιος επιτίθεται στον Ιάκωβο και τον χτυπά με άγαρμπες κινήσεις. Ο Ιάκωβος απλώς αμύνεται)

Ιάκωβος: Ε, σταμάτα πια! Σταμάτα!

Ευτύχιος: Δεν θα μου πεις εσύ τι να κάνω. Ψεύτη! Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό που έκανες;

Ιάκωβος: Ποιό; Το ψέμα ή την αλήθεια;

Ευτύχιος: Άσε τις εξυπνάδες. Όλα αυτά τα ψέμματα που μου αράδιαζες.

Ιάκωβος: Α, για στάσου ένα λεπτό...

Ευτύχιος: *(τον διακόπτει)* Και να 'θελα να σταθώ, δεν μπορώ. Και ξέρεις γιατί; Γιατί δεν μπορώ να ξέρω πότε θα περάσει ένα λεπτό που εγώ θα στέκομαι. Σε άλλη περίπτωση θα κοίταζα το ρολόι, αλλά τα κανόνισες εσύ όλα μια χαρά.

Ιάκωβος: Βρε Ευτύχιε, δεν σου 'χω πει κανένα άλλο ψέμα.

Ευτύχιος: Μπορεί, όμως εγώ δεν το ξέρω με σιγουριά.

Ιάκωβος: Θα σου ορκιστώ.

Ευτύχιος: Που;

Ιάκωβος: Όπου θες εσύ.

Ευτύχιος: Ωραία! Ορκίσου σ' αυτό εδώ το κονσερβοκούτι.

Ιάκωβος: Εντάξει! Ορκ...

Ευτύχιος: *(τον διακόπτει)* Μη βιάζεσαι. Θυμήσου τι σημαίνει για εμάς αυτό το κουτάκι.

Ιάκωβος: Θυμάμαι. Ορκ...

Ευτύχιος: *(τον διακόπτει)* Θυμήσου πόσο ενθουσιασμένοι ήμασταν όταν το βρήκαμε.

Ιάκωβος: Θυμάμαι. Ορκ...

Ευτύχιος: *(τον διακόπτει)* Θυμήσου πως υποσχεθήκαμε ο ένας στον άλλο να μην ξεχάσουμε ποτέ αυτή την ευτυχία που μας πρόσφερε αυτό το αναψυκτικό, τη δροσιά, τη γεύση...

Ιάκωβος: *(τον διακόπτει)* Την καούρα στο στομάχι ύστερα από τόσα χρόνια που είχαμε να πιούμε τέτοιο πράγμα.

Ευτύχιος: Ιάκωβε!

Ιάκωβος: *(γελώντας)* Εντάξει, εντάξει. Να ορκιστώ τώρα;

Ευτύχιος: Ορκίσου.

Ιάκωβος: Ορκίζομαι.

Ευτύχιος: Τι πράγμα;

Ιάκωβος: Ε, δεν θυμάμαι. Πάντως εγώ ορκίστηκα.

Ευτύχιος: Α, ναι! Ορκίζομαι πως δεν έχω πει άλλα ψέμματα στον φίλο μου...

Ιάκωβος: Ορκίζομαι πως δεν έχω πει άλλα ψέμματα στον φίλο μου...

Ευτύχιος: Και πως από εδώ και πέρα θα του λέω την αλήθεια και μόνο την αλήθεια...

Ιάκωβος: Και πως από εδώ και πέρα θα του λέω την αλήθεια και μόνο την αλήθεια...

Ικανοποιήθηκες τώρα;

Ευτύχιος: Ναι, νιώθω πιο ήρεμος.

(μεγάλη παύση)

Ιάκωβος: Πείνασα.

Ευτύχιος: Κι εγώ πείνασα, αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό.

Ιάκωβος: Τι 'ν' αυτά που λες; Δεν γίνεται να μην φάμε τίποτα.

Ευτύχιος: Γίνεται. Πως θα ξεκινήσουμε να ψάχνουμε για φαγητό αν δεν ξέρουμε τι ώρα είναι;

Ιάκωβος: Σα να 'χεις δίκιο. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι θα αντιμετωπίζαμε τέτοιο πρόβλημα. Τόσο καιρό, κάθε βράδυ αυτή τη συγκεκριμένη ώρα πεινάμε και ψάχνουμε για φαγητό. Τώρα που δεν ξέρουμε τι ώρα είναι, τι θα κάνουμε;

Ευτύχιος: Τώρα είναι μια ώρα δύσκολη. Άλλωστε είναι πολλά ακόμα εκείνα που δεν θα ξανακάνουμε.

Ιάκωβος: Πολλά;

Ευτύχιος: Ναι, πολλά. Ας πούμε, δεν θα κοιμηθούμε ποτέ ξανά.

Ιάκωβος: Μα πως θα γίνει αυτό; Θα βρυκολακιάσουμε.

Ευτύχιος: Ας βρυκολακιάσουμε. Δεν γίνεται διαφορετικά. Εμείς πάντα πέφταμε για ύπνο στις 23:00. Τώρα από που θα ξέρουμε ότι έχει περάσει μια ώρα από το φαγητό ώστε να πέσουμε για ύπνο;

Ιάκωβος: Μα ούτε πριν ξέραμε, υπολογίζαμε όμως.

Ευτύχιος: Υπολογίζαμε ότι ήταν 23:00, μετρώντας αντίστροφα από τις 22:00. Τώρα που δεν ξέρουμε πότε είναι 22:00 πως θα υπολογίζουμε;

Ιάκωβος: Μάλιστα. Και τι άλλο δεν θα ξανακάνουμε;

Ευτύχιος: Δεν θα ξαναπάμε προς νερού μας.

Ιάκωβος: Ε, όχι, αυτό με τίποτα. Εγώ ήδη έχω αρχίσει και κατουριέμαι.

Ευτύχιος: Μπορείς ίσως και τώρα να πας να κατουρήσεις, αλλά σκέψου πως εμείς πηγαίναμε για κατούρημα δέκα λεπτά πριν κοιμηθούμε, δηλαδή δέκα λεπτά πριν τις 23:00. Άρα και να πας να κατουρήσεις τώρα, δεν θα ξέρεις τι ώρα είναι ακριβώς για να πέσεις μετά για ύπνο. Κι αν μετά σου ξανάρθει να κατουρήσεις; Είναι δώρο

άδωρο. Όλα είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους κι αφού έσπασε ο ένας κρίκος, η αλυσίδα πλέον είναι για πέταμα.

Ιάκωβος: *(εκνευρισμένος χτυπάει το κεφάλι του)* Ο ηλίθιος! Δεν έπρεπε να είχα ξεκινήσει ποτέ αυτό το παραμύθι. Ολόκληρη η ζωή μας στηρίχτηκε σε μια φανταστική ώρα. Τώρα όλα χάθηκαν σε μια στιγμή ειλικρίνειας.

Ευτύχιος: Ιάκωβε, είμαστε μεγάλοι πια για ν' αλλάξουμε τις συνήθειές μας. Για σκέψου να ερχόταν κάποιος τώρα και να μας έλεγε πως η ώρα είναι 1:00. Θα τον κοιτούσαμε σα χάνοι.

Ιάκωβος: Κάτι πρέπει να κάνω να επανορθώσω. Δεν γίνεται ν' αφήσω τη ζωή μας να χαθεί.

Ευτύχιος: Μην παλεύεις άλλο, φίλε μου. Έσβησε η συνήθειά μας και μαζί της σβήσαμε κι εμείς.

(μεγάλη παύση)

Ιάκωβος: Ευτύχιε...

Ευτύχιος: Ιάκωβε....

Ιάκωβος: Έχω μια ιδέα.

Ευτύχιος: Τι ιδέα;

Ιάκωβος: Μπλε.

Ευτύχιος: Δεν μ' αρέσουν οι μπλε ιδέες.

Ιάκωβος: Γιατί;

Ευτύχιος: Ξεβάφουν στο πλύσιμο.

(γελούν κι οι δύο δυνατά)

Ευτύχιος: Τώρα που η ζωή μας έφτασε στο τέλος της είναι ωραίο που βρίσκουμε το κουράγιο να γελάμε.

Ιάκωβος: Τίποτα δεν τέλειωσε ακόμα. Άκου, αφού το ρολόι του πάρκου είναι χαλασμένο και δείχνει συνέχεια 22:00 κι αφού εμείς δεν έχουμε τρόπο να επιβεβαιώνουμε κάθε βράδυ αν είναι όντως 22:00, μπορούμε να ξέρουμε ότι είναι 22:00 κάθε φορά που πεινάμε.

Ευτύχιος: *(για λίγο σκέφτεται κι ύστερα...)* Δηλαδή, εννοείς...

Ιάκωβος: Εννοώ πως δεν χρειάζεται να ξέρουμε με σιγουριά ότι η ώρα είναι 22:00 από τη στιγμή που κάθε βράδυ τέτοια ώρα πεινάμε.

Ευτύχιος: Ιάκωβε να σε φιλήσω! *(παύση)* Κι αν κάποιο βράδυ δεν πεινάσουμε; Αν σταθούμε τυχεροί το μεσημέρι και φάμε πολύ και το βράδυ δεν έχουμε όρεξη για φαγητό πως θα υπολογίσουμε τον χρόνο για να κατουρήσουμε και να κοιμηθούμε;

Ιάκωβος: Είναι απλό. Έχεις ακούσει αυτό που λένε πως ακόμα κι ένα χαλασμένο ρολόι δείχνει την σωστή ώρα δυο φορές την ημέρα; Ε, αν μας τύχει κάτι τέτοιο θα κοιτάξουμε το ρολόι του πάρκου.

Ευτύχιος: Μα εσύ είπες πως είναι χαλασμένο.

Ιάκωβος: Είναι, αλλά μην ξεχνάς ότι θα δείχνει 22:00 κάθε φορά που θα θέλουμε εμείς να δείχνει 22:00.

Ευτύχιος: Όποτε πεινάμε λοιπόν..... Τέλεια!

(μεγάλη παύση)

Ευτύχιος: Πείνασα.

Ιάκωβος: Κι εγώ πείνασα.

Ευτύχιος: Τι ώρα να 'χει πάει άραγε;

Ιάκωβος: *(κοιτώντας το ρολόι)* 22:00! Ώρα για φαγητό.

Ευτύχιος: Άντε, να πηγαίνουμε σιγά σιγά. Ποιός θα μετράει αντίστροφα σήμερα;

Ιάκωβος: Εγώ.

ΤΕΛΟΣ